

เหตุที่ข้าพเจ้านับถือหลวงพ่ोजรัญ

ทัศนีย์ ตระกูลพั้ว

๑๕ เมษายน ๒๕๓๓

R4009

เรื่องนี้เป็นชีวิตจริงของดิฉัน ดิฉันเป็นชาวคริสต์มาแต่กำเนิด พอเรียนจบ ม.๖ ที่ ร.ร.เจริญราษฎร์ อ.เมือง จ.แพร่ ซึ่งเป็นโรงเรียนคริสต์ ก็มาเป็นครูอยู่ที่ ร.ร. กิตติคุณ ถนนศรีอยุธยา กรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นโรงเรียนคริสต์เช่นเดียวกัน

พอมีครอบครัวก็ลาออกอยู่กับครอบครัวที่บ้านพ่อของสามี พ่อเป็นช่างก่อสร้างโบสถ์ วัดแรกในชีวิตของดิฉันที่ได้มีโอกาสเข้ามาช่วยสร้างก็คือ วัดพรหมบุรี อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี ได้ทำสีโบสถ์ ผสมปูนตามที่พ่อสอน (พ่อของสามี)

ที่วัดนี้ดิฉันได้มีโอกาสรู้จักกับหลวงพ่อพระอาจารย์จรัญ เมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๘ พ่อได้พามากราบนมัสการท่านและกราบท่านอาจารย์ช่อ ท่านเป็นเจ้าของวาสนซึ่งแก่แล้ว และหลังของท่านค่อมมาก ดิฉันก็ยกมือไหว้ธรรมดา พ่อก็มอง

พ่อได้พามาที่วัดแจ้งพรหมนคร พาไปนมัสการท่านเจ้าอาวาสซึ่งแก่แล้ว ดิฉันกับน้องสาวก็ยืนไหว้อีก พ่อก็เลยดูว่า การเคารพพระผู้ใหญ่ต้องกราบ ดิฉันก็คิดอยู่ในใจว่า เราเป็นคริสต์จะกราบพระไม่ได้ มันผิดศีลของชาวคริสต์ ตอนนั้นดิฉันยังเป็นคริสต์อยู่

พ่อรับเหมาก่อสร้างทั้ง ๓ วัด คือ วัดแจ้งพรหมนคร วัดกลางพรหมนคร และ วัดพรหมบุรี อยู่ในเขตอำเภอพรมบุรี ทั้ง ๓ วัด

ดิฉันก็เดินจากวัดโน้นมาวัดนี้ แล้วแต่วัดไหนจะมีงานให้ทำ แต่ต้องกลับมานอนที่วัดพรหมบุรี

เมื่อก่อนนี้ การรับเหมาก่อสร้าง ทำตามเงินที่ทางวัดจะหามาได้ ได้เท่าไรก็สร้างไปเท่านั้น ดิฉันก็เลยได้ทำวัดโน้นนิด วัดนี้หน่อย ทำกันสองคนพี่น้อง

แต่วัดพรหมบุรีเป็นวัดที่ดิฉันได้ทำมากที่สุด และก็ได้อุทิศพระอาจารย์ที่ทำให้ดิฉันมีจิตใจเลื่อมใสศรัทธามาก ไม่เคยคิดจะนับถือ ไม่เคยเชื่อในความศักดิ์สิทธิ์ หรือ อภินิหาร

แต่ดิฉันได้พบได้เห็นพระอาจารย์จรัญ เป็นพระอาจารย์ที่มีจิตเมตตาสูงด้วยคุณธรรม มีวาจาคักดิ์สิทธิ์

ธรรมดาแล้วดิฉันไม่เคยกราบพระ พระอาจารย์ก็สอนดิฉันให้เข้าใจว่า ทุก ๆ ศาสนาสอนให้เราเป็นคนดี ดิฉันก็ซักสงสัย คอยติดตามหลวงพ่อกับ คอยดูหลวงพ่อกว่า จะทำอะไร

ดิฉันเองกราบพระไม่เป็นเลย และคำพระก็ไม่เคยทราบ เคยได้เรียนมา แต่ไม่เคยสนใจ

เดิมทีดิฉันไม่เคยเห็นพระที่มีแต่เมตตาจิต คิดแต่ช่วยคนโน้นคนนี้ บิณฑบาต มาได้ก็นำมาแบ่งให้ดิฉัน น้อง และคนงาน ไต่ทานด้วยกัน

ท่านหาเงินสร้างโบสถ์ ท่านก็ไปของท่าน ดิฉันกับน้องก็ทานข้าวกันบาตรของ หลวงพ่อทุกวัน ทั้งเช้าและเพล เพราะขณะที่ทำงานที่วัดพรหมบุรีนั้น มีดิฉันกับ น้องสาวและเด็กผู้ชายอีก ๑ คน ค้างที่วัดพรหมบุรี

มีอยู่วันหนึ่งดิฉันต้องไปซื้อของที่ปากบาง ก็เดินไป สมัยนั้นยังไม่มีถนน เดิน ตัดท้องนา มา มีต้นโพธิ์ใหญ่อยู่ ๒ ต้น

พอถึงตลาดปากบาง สุนัขที่ตลาดกัดเข้าทั้ง ๓ เขี้ยวเลย ผลฉกรรจ์มาก ทั้ง เลือดทั้งมันอุดแผล

ดิฉันทั้งตกใจทั้งกลัว เดินร้องให้ตั้งแต่ปากบางจนถึงวัดพรหมบุรี

พอถึงวัด ดิฉันก็เดินร้องให้ขึ้นบนกุฏิหลวงพ่อกับ ทั้งเจ็บทั้งกลัวว่าสุนัขจะเป็นบ้า หรือเปล่า เพราะสัตว์แพทย์ที่ตลาดไม่มี

หลวงพ่อก็ตักกับดิฉันว่า เดียวนะ จะดูว่าสุนัขเป็นบ้าหรือเปล่า ท่านก็จูดรูป เข้าห้องพระเลย แล้วก็บอกดิฉันว่า สุนัขสีนวล ๆ ไซ้ใหม่ ไม่บ้าหรอก เดียวจะเอา เกลือเหยียบให้

ดิฉันก็รับปากว่า “ค่ะ” แต่ในใจคิดว่าวันรุ่งขึ้นจะเข้ามาจังหวัดสิงห์บุรี หรือ กลับดอนเมือง เพื่อฉีดยากันบาดทะยัก

หลวงพ่อกถามว่า “จะเอากี่วันหาย” ดิฉันไม่เคยเชื่อว่า เอาเกลือวางแล้วเอาเท้า เหยียบแล้วจะหาย ที่ท่านถามดิฉันตอนนั้น ดิฉันยังไม่ทราบว่าท่านมีวิชาอาคม ก็ ตอบลองดีไปว่า “ขอวันเดียวหาย” เพราะแผลสุนัขกัดจมเขี้ยวเลยทั้ง ๓ แผล

ท่านก็ขอให้โยมพ่อของท่านนำเกลือมาเม็ดหนึ่ง วางลงบนใบตอง แล้วเอามา พาดที่แผลสุนัขกัด ท่านก็เหยียบที่ใบตอง แล้วเหยียบเกลือ ดิฉันก็อมยิ้มเพราะไม่มี ความเชื่อเลย

พอดีนอนขึ้นมาตอนเช้า แผลทั้ง ๓ แผลราบเรียบ ไม่มีมันจุกหรือรอยฉีกของแผล หรือรอยลึกเลย เป็นผิวหนังเรียบ ๆ แต่มีรอยเท่านั้น เดียวนี้แผลนั้นยังอยู่

อยู่มาอีกหน่อย ที่เท้าของดิฉันเป็นร่องซ้ำ เพราะเหยียบกระเบื้องมาก รู้สึกเจ็บปวดมาก ท่านพระอาจารย์จรรย์ยังเมตตารักษาให้อีก

ดิฉันบอกว่า ดิฉันกลัวการผ่าตัดมาก เพราะร่องซ้ำต้องผ่าเอาหัวออก ท่านบอกกับดิฉันว่า จะรักษาให้โดยไม่ต้องผ่า ตอนนี้ดิฉันเลื่อมใสท่านแล้ว ก็รับปาก

หลวงพ่อก็เผากระเบื้องแผ่นเล็ก ๆ หนาบตรงจุดของร่องซ้ำ เอาน้ำมันมนต์ของท่านทา ท่านก็พูดว่าไม่ร้อน ดิฉันก็หลับตา เพราะทนดูไม่ได้ พอเนาเสร็จทาน้ำมันมนต์ พอทุเลาเจ็บปวดไปบ้าง

พอได้ ๓ วัน หัวฝีแตกเองและไม่เจ็บด้วย ดิฉันก็เคารพนับถือท่านขึ้นทุกวัน หัดกราบพระ กราบหลวงพ่อบ้างทุกวัน ขอเป็นลูกศิษย์ หัดพูดกับพระดี ๆ ให้ถูกต้อง พอเป็นลูกศิษย์ท่านแล้ว ท่านทำอะไรก็ช่วยติดตามดู มีดิฉัน น้องสาว และน้องชายติดตามดูแบบเป็นลูกศิษย์เลย

เหตุที่ดิฉันต้องติดตามดูหลวงพ่อก็เพราะว่าดิฉันเป็นคริสต์ ไม่เคยเข้าวัด แต่เคยไปดูงานในวัด พระสงฆ์ปฏิบัติอย่างไรก็ไม่เคยเห็น พอมาได้พบได้เห็นหลวงพ่อบนสิ่งที่ไม่เคยเห็นไม่เคยรู้ เหมือนกับท่านแสดงอภินิหารให้ดู

มีคนมาหาหลวงพ่อบอกว่าโดนของ หลวงพ่อก็เอาแป้งคลึงตรงนั้น ท่องคาถาพอเอาแป้งมาหักดู ปรากฏว่ามีตะปูอยู่ข้างใน

บางทีก็มีคนมาให้หลวงพ่อบำบัดน้ำมัน หลวงพ่อก็ทำกระทะทองเหลือง ใบบั๊วใหญ่ ใบบั๊วเล็ก หลวงพ่อก็ทอดไฟล แล้วก็ท่องคาถาน้ำมันเดือด ไฟลกรอบ ท่านก็ตักส่งมาให้พวกที่มาหาท่าน

น้องสาวของดิฉันเขาเข้มแข็ง พอหลวงพ่อดักให้กำลังเดือดนะ เขาเทลงคอกเลย ดิฉันนึกในใจว่าร้อนตายแน่เลย หลวงพ่อก็ตักมาให้ดิฉัน ดิฉันก็ลืมน้ำมันคอก

หลวงพ่อบอกว่า เอามือจุ่มดูซิ ไม่ร้อนหรือ เมื่อลองจุ่มดู ปรากฏว่าไม่ร้อนจริง ๆ ตั้งแต่นั้นมาดิฉันก็ยอมกินน้ำมันมนต์ และรดน้ำมันจากหลวงพ่อบ้างตลอด

สมัยนั้นหลวงพ่อบอกว่า มีพระที่วัดแจ้งฯ มาเที่ยว เป็นพระที่เป็นทหารบก มาบวชแค่ ๑๕ วัน มาเที่ยวหาน้องสาวดิฉันที่วัดพรหมบุรี เรากำลังทำงานกันอยู่ พระพูดว่า “น้ำวัดพรหมฯหวานนะ”

หลวงพ่อกออกมาเลย ถามว่า “บวชอยู่วัดไหน” พระที่เป็นทหารก็บอกว่า “อยู่
วัดแจ้งฯ” หลวงพ่อบอกว่า “ถ้าเป็นพระวัดนี้ พุฒแบบนี้ จะตบให้พินร่วงเลย” ดิฉันก็
เลยกลัว ไม่ค่อยกล้าพูด หรือทำอะไร

ท่านหัดให้กราบพระ จะขออะไรท่านต้องกราบท่านก่อน ตอนนั้นการกราบ
พระก็ผิดศีลนะ ศาสนาคริสต์มีศีล ๑๐ ข้อ ทุกศาสนาสอนดีทั้งนั้น แต่ปฏิบัติไปคนละ
แนวเท่านั้นเอง

อยู่มาวันหนึ่ง มีครูคนหนึ่ง ดิฉันจำชื่อเขาไม่ได้แล้ว มหาหลวงพ่อ ขอให้
หลวงพ่อช่วย ครูคนนี้เป็นคนดี แต่ถูกเพื่อนแกล้งใส่ร้าย จะติดคุกติดตะราง หลวงพ่อ
ท่านทราบว่าคุณคนนั้นดีจริง ก็ช่วย ทำพิธีในโบสถ์เลย

ตอนนั้นโบสถ์วัดพรหมบุรีก็ยังไม่เสร็จ ดิฉันเป็นคนกลัวผีมาก แต่อยากจะทำ
พิธีกรรมที่หลวงพ่อกช่วยครูคนนั้น อุปกรณ์ก็มี เทาไฟ หม้อต้มยา กาละมัง

ครูคนนั้นก็นั่งตรงหน้าหลวงพ่อก ดิฉันและน้องนั่งข้างหลังหลวงพ่อก มองยาที่
หลวงพ่อกต้ม แล้วให้ครูอธิษฐานเอาเอง หลวงพ่อกก็สวดมนต์ไป จนยาหม้อนั้นเดือด
ท่านก็เทยาออกจากหม้อลงในกาละมังจนหมด

แล้วหลวงพ่อกก็หลับตาสวดมนต์ เอามือมาเคาะที่หม้อ **ทั้งห้าทั้งยาในกา
ละมังวิ่งกลับเข้าหม้อหมด** หลวงพ่อกก็ให้หม้อยาครูคนนั้นไป

ตอนหลังดิฉันพบครูคนนั้น ครูบอกว่า **ไม่มีเรื่องอะไร แคล้วคลาดไปเลย**
ดิฉันก็เกิดความคิดว่า พระอาจารย์องค์นี้มีวาจาศักดิ์สิทธิ์ และยังท่องคาถาให้น้ำวิ่ง
เข้าหม้อได้

ท่านเคยให้ราชสีห์ดิฉันมา ๑ ตัว ทำด้วยงาช้าง ท่านบอกว่าดิฉันนะสุนัขชอบ
กัด ดิฉันก็ห้อยคอกอยู่ตลอดเวลา พอมีบุตรชาย ให้ไปห้อยคอ เลยทำหายไปเลย พระ
นางพญา ๑ องค์ เป็นพระผง ท่านมีวาจาศักดิ์สิทธิ์จริง ท่านบอกดิฉันว่า โยนพระ
เถาะไม่แตกหรอก ดิฉันก็โยนทันที ปรากฏว่าไม่แตก แต่พอน้องชายโยนบ้าง แตก
ละเอียดเลย สมัยนั้นท่านยังไม่เป็นที่รู้จักแพร่หลายนัก เรื่องนี้เกิดเมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๘-
๒๔๙๙ ผ่านมา ๓๒ ปีแล้ว

ตอนนั้นดิฉันก็มาคิดว่า การเป็นชาวพุทธแล้วเคร่งในศาสนาแล้ว ผลแห่งความ
ดี กรรมดี ทำให้หลวงพ่อกมีวาจาศักดิ์สิทธิ์ ดิฉันอยู่ทำงานวัดแค่ ๖ เดือน พอทำงาน
โบสถ์เสร็จก็กลับมาอยู่ตอนเมือง

ตั้งแต่นั้นมาจะทำอะไรก็ต้องมาถามท่านเป็นประจำ ดิฉันก็เป็นชาวพุทธเต็ม
ตัวแล้ว และมาเยี่ยมเยียนท่านบ้างบางโอกาส

ผ่านมาได้ ๓๐ ปี พออย่างเข้าปี พ.ศ. ๒๕๒๙ ชีวิตของฉันก็เริ่มมีมรสุม ดิฉันร้องไห้มาหาหลวงพ่อก่อน หลวงพ่อเห็นดิฉัน ท่านก็บอกว่า

“ทัศนีย์ เธอมาถือศีล นั่งวิปัสสนากรรมฐานสักอาทิตย์หนึ่งเถอะ”

ดิฉันก็บอกท่านว่า “ไม่เอาละหลวงพ่อ หนูขอไปเที่ยวแพร่ก่อน กลับมาแล้วค่อยเข้าวัด”

พอไปแพร่ได้ ๓ วัน บ้านถูกปล้น บุตรชายถูกพวกโจรฟันด้วยขวานที่ศีรษะบาดเจ็บสาหัส เพื่อนบ้านนำส่งโรงพยาบาล ดิฉันต้องสูญเสียทรัพย์สินไปทั้งสิ้นเกือบ ๓ แสนบาท

พอบุตรชายหายเป็นปกติก็พามากราบหลวงพ่อก่อน ขอเข้ากรรมฐาน ๙ วัน ทั้งแม่ทั้งลูก เพราะได้อธิษฐานไว้ว่า ถ้าลูกหายเป็นปกติ มีอาการครบ ๓๒ จะพาลูกมาถือศีลด้วย

หลวงพ่อก่อนเห็นบุตรชายดิฉัน ท่านก็บอกว่า “ทัศนีย์ เธอไม่ต้องเสียตายข้าวของ เงินทองเลย เธอได้ชีวิตลูกเธอใหม่” ดิฉันก็ตัดใจได้

หลวงพ่อบอกให้เจริญวิปัสสนากรรมฐาน เมื่อก่อนดิฉันคิดว่า จะทำไม่ได้ แต่พอมาจริง ก็มีแรงศรัทธาหลวงพ่อก่อนอยู่แล้ว ทำให้เกิดมีสติ และทำได้

เริ่มปฏิบัติเดิน นั่ง สลับกัน คราวละ ๑๐ นาที และค่อยเพิ่มขึ้นถึง ๑ ชั่วโมง ทำให้มีสติดีขึ้น เมื่อเวลามีทุกข์เกิดขึ้น มีเรื่องมากกระทบจิตใจ ทำให้สงบจิตอารมณ์ได้ไว รู้สึกว่าทำใจได้ ถ้าเกิดโมโหจะคลายได้ไว ทำตามคำของหลวงพ่อก่อน ไม่ให้ด่า ไม่ให้ว่า กระทบ กระเทียบ เสียดสี เพราะเป็นตัวกรรม ให้แม่เมตตาตลอด ทำให้ชีวิตมีความสุขขึ้น

ท่านสอนว่า “เธอรู้ไหม ไอ้ทัศนีย์มันหน้าโง่ ผากหัวใจไว้กับพระฤๅษี ไม่เป็นตัวของตัวเอง เอาไปฝากเขา ไว้ใจคนอื่น ก็ต้องตายเพราะความโง่ งามาย”

ตอนแรกดิฉันไม่ได้คิด พอมาพิจารณาดู โธ่เอ๊ย หลวงพ่อก่อนว่าเราเอง งามายเอาหัวใจไปฝากไว้กับคนอื่น ดิฉันเองก็ไม่มีใครแล้ว จำคำสั่งสอนของหลวงพ่อก่อนไว้ และพยายามปฏิบัติตาม ได้บ้างเพียงเล็กน้อยก็ยังดีกว่าไม่ปฏิบัติเลย แต่จะให้ดีจริง ๆ ต้องปฏิบัติให้ต่อเนื่องโดยตลอด แล้วก็จะมีสุขทางใจ

ที่เล่ามานี้ผ่านมา ๓๐ ปีแล้ว สิ่งที่ประสบพบเห็นเป็นเรื่องจริงทุกประการ ถ้ามานดูได้ แต่เดี๋ยวนี้ ท่านมีแต่แม่เมตตาให้เท่านั้น

ดิฉันมีพระอาจารย์องค์นี้เพียงองค์เดียวมาตลอด เป็นทั้งพระอาจารย์ เป็นทั้ง หลวงพ่อ ที่ดิฉันเคารพเชื่อฟังมาจนทุกวันนี้

ดิฉันขอพึ่งบารมีแห่งความเมตตาจิตของท่านเป็นที่พึ่งทางใจจนตราบชีวิตหา ไม่ เพราะบารมีแห่งอำนาจเมตตาจิตของพระอาจารย์ มีพระคุณต่อชีวิตของดิฉัน ให้ พบแสงสว่างแห่งชีวิต และเดินถูกทาง ด้วยการเจริญวิปัสสนากรรมฐาน การเป็นชาว พุทธของดิฉัน มีคุณค่าอยู่ตรงนี่เอง

ทัศนีย์ ตระกูลพั้ว
๑๕๑ ซอยคุ้มครอง ๓
กม.๒๗ ๖.คูคต
อ.ลำลูกกา
จ.ปทุมธานี

บันทึกของหลวงพ่อ

ข้อความที่คุณทัศนีย์ ตระกูลพั้ว ได้เล่ามานี้เป็นเหตุการณ์อดีตเมื่อครั้ง พ.ศ. ๒๔๙๘ ที่อาตมากำลังสร้างอุโบสถอยู่ ณ วัดพรหมบุรี อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี เป็น เวลา ๓๖ ปีเศษแล้ว เป็นความจริงของคุณทัศนีย์ ตระกูลพั้ว ทุกประการ ด้วยอำนาจ จิตนั่นเอง และอำนาจพุทธานุภาพ-ธรรมานุภาพ-สังฆานุภาพ ของคุณพระ รัตนตรัย เป็นไปได้แน่นอนเพราะคุณทัศนีย์นั้น เป็นชาวคริสต์ ให้คุณทัศนีย์เห็นว่า ทางพระสงฆ์ในศาสนาพุทธนั้น เต็มไปด้วยเมตตาธรรม ได้ช่วยเหลือประชาชนทุกหมู่ เหล่าไม่จำกัดเขต เพศ วัย ช่วยแผ่เมตตาทั้งนั้นไปทุก ๆ คน จะเป็นศาสนาใดก็ตาม ถ้าช่วยได้ช่วยทั้งนั้น ที่ไม่ผิดธรรมวินัยสงฆ์ และกฎหมายบ้านเมือง ยินดีมีเมตตาแผ่ ให้ทั้งนั้น ให้คุณทัศนีย์ ตระกูลพั้ว เห็นว่าศาสนาพุทธช่วยด้วยเมตตา ด้วยความ บริสุทธิ์ใจ ไม่อคติใด ๆ และไม่มีเคลือบแฝง และไม่หวังผลตอบแทนแต่ประการใด ทำให้คุณทัศนีย์ เห็นความดีของพระพุทธศาสนา จึงเกิดความเลื่อมใสศรัทธา อย่าง แท้จริงยอมนับถือเพราะมีเหตุมีผล พอจะเชื่อถือได้แล้ว จึงขอเคารพนับถือต่อไป เห็น ว่าที่นับถือก็เพราะว่าเป็นที่พึ่งของเขาได้แน่นอน

แต่อภินิหารแบบนั้น อาตมาได้เลิกไปแล้ว เอาความจริงของ พระพุทธเจ้ามาสอนดีกว่า นั่นคือสอนให้คนมีปัญญา ไม่ให้มงายหลงไหลอยู่ใน สิ่งที่ไร้สาระ สอนคนให้ช่วยเหลือตัวเอง ให้พึ่งตัวเอง และสอนตัวเองได้นั้น คือวิปัสสนากรรมฐาน

พระภาวนาวิสุทธิคุณ